

Albă ca Zăpada și cei șapte pitici 2

Pelerina fermecată 6

Degețica 10

Povestea lui Repezilă 14

Lăptuca, fata cu părul bălai 18

Cei trei purceluși 22

Ridichea uriașă 26

Petrică și lupul 30

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o mică prințesă pe care o chema Albă-ca-Zăpada și care locuia într-un castel, împreună cu tatăl ei, regele, și cu mama ei vitregă, regina. Anii treceau, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar regina devenea tot mai pizmașă pe fiica ei vitregă! În fiecare zi, regina intra în camera ei de taină

și întreba o oglindă fermecată:

– Oglindă-oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară?

O vreme, de fiecare dată când era întrebată, oglinda îi răspundea:

– Tu, regina mea, ești cea mai frumoasă din țară!

Dar veni și ziua în care oglinda îi zise:

– Ești frumoasă, regina mea, dar Albă-ca-Zăpada este și mai frumoasă decât tine!

Regina se mânie cumplit... Chemă la ea un vânător și-i porunci s-o ducă pe fată în pădure și acolo s-o omoare!

Aflând însă de planurile mașterei, fata fugi de la castel și căută scăpare în adâncul pădurii. Iar când se făcu noapte, se cuibări îndărătul unui buștean și adormi. Acolo o găsiră, a doua zi, cei șapte pitici care locuiau prin apropiere, într-o căsuță făcută parcă pentru păpuși.

După ce fata se trezi din somn și le povesti ce i se întâmplase, fiind de felul lor buni la suflet, piticii o poftiră să locuiască în căsuța lor.

Din ziua aceea, copila se îndelețnici cu dereticatul căsuței și cu gătitul. De fiecare dată când plecau la lucru, piticii nu uitau s-o povățuiască să nu care cumva să deschidă ușa vreunui străin. Curând însă, regina cea haină află de la oglinda fermecată că Albă-ca-Zăpada

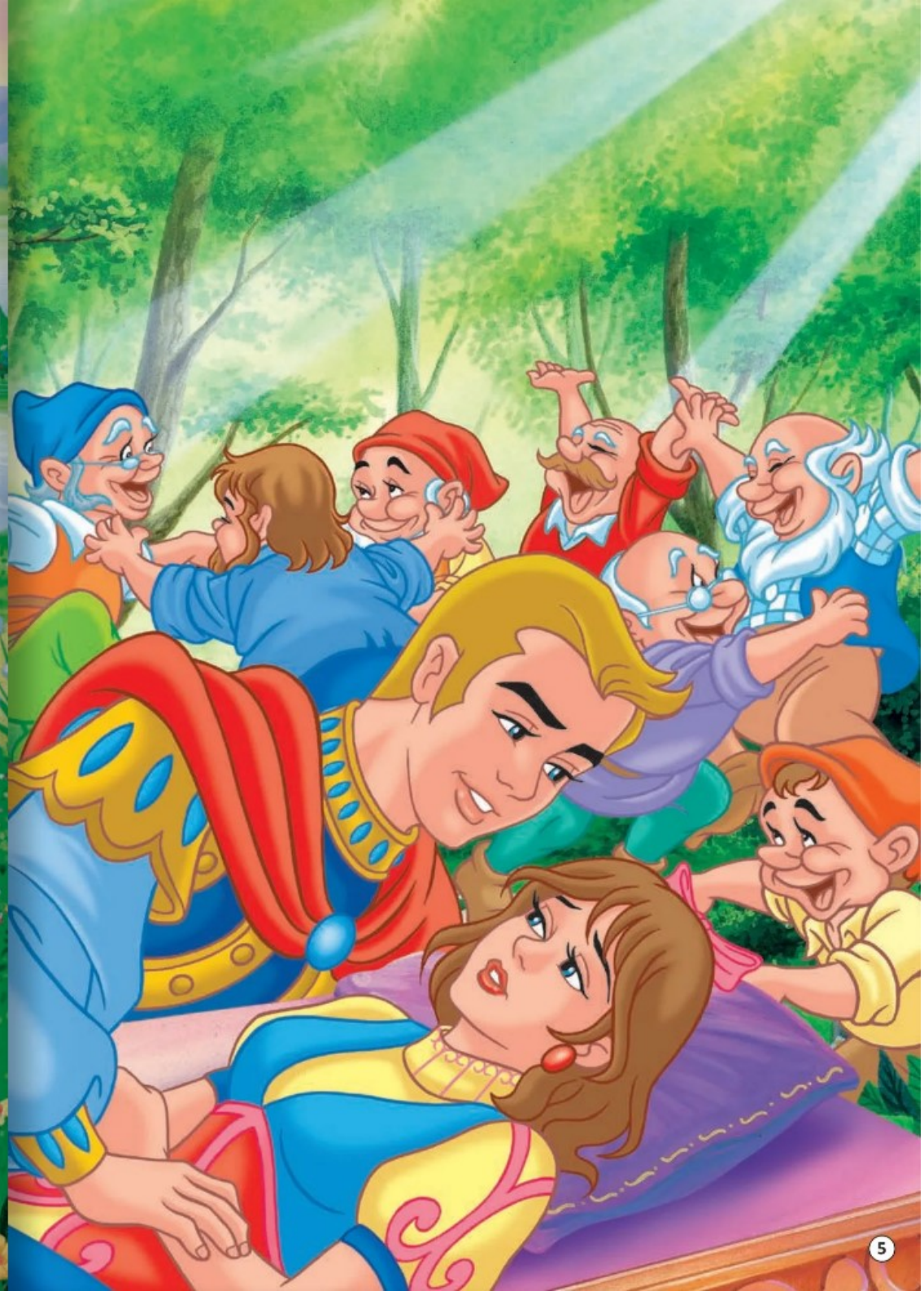

trăiește și că a găsit găzduire în căsuța celor șapte pitici. Așa că, fiind și vrăjitoare, se prefăcu într-o bătrână, pregăti un coș cu mere otrăvite și plecă la căsuța piticilor. Albă-ca-Zăpada se milostivi de ea și, crezând că-i o băbuță săracă, îi cumpără merele. Apoi luă unul roșu aprins, mușcă din el și căzu la pământ ca secerată!

Mare a fost necazul piticilor atunci când, întorcându-se de la muncă, dădură peste copila care zăcea pe iarba din fața căsuței. Și, cum nu reușiră să o readucă în simțiri, piticii o crezură moartă. Așa că o așezară

într-un coșciug de cleștar, ca să-i poată admira și pe mai departe frumusețea, și o duseră într-o poieniță, nu departe de căsuța lor. Peste câteva zile, lângă piticii care o jeleau pe biata fată, se opri din drumul său un tânăr și chipeș prinț. Tânărul o îndrăgi pe Albă-ca-Zăpada și se rugă de pitici să-l lase să ducă sicriul la castelul său. Inimoișii pitici se îndurară de el și i-l dăruiră. Pe drum însă, slugile prințului scăpară sicriul din mâini. Din pricina zdruncinăturii, bucățica de măr sări din gâtul fetei. Ea își reveni în simțiri și cei doi tineri se îndrăgostiră pe dată. În scurt timp făcură și nunta. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

PELERINA FERMECATĂ

A fost odată un flăcău sărman, de la țară, care se hotărî să plece în lume pentru a-și căuta norocul. Și, cum mergea el așa, întâlni o bătrână care se chinuia să prindă un pui de găină. Flăcăul o ajută, prinzând puiul și ducându-l la locul lui, în poiată.

Isprava asta o mulțumi tare mult pe femeie și, drept răsplată, îi dăruie flăcău-

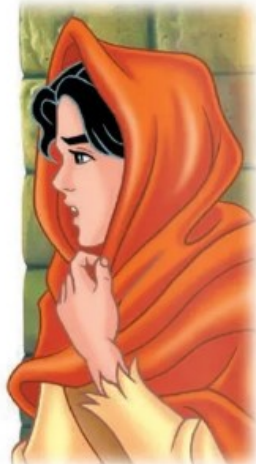
lui nostru o pelerină fermecată. Pasămite, odată îmbrăcată, pelerina îl făcea nevăzut! Tot bătrâna îi mai povesti despre un rege care-și avea castelul prin apropiere și la curtea căruia se petreceau lucruri ciudate. Regele avea douăsprezece fete, una mai frumoasă ca alta, care dormeau împreună în aceeași odaie. Cu toate că noaptea porțile castelului erau ferecate și bine păzite, în fiecare dimineață condurii prințeselor arătau scâlțiați și plini de

găuri în tălpi, de parcă domnițele ar fi dănțuit toată noaptea! Iar despre cum făcuseră de rupseseră condurii aceia, nici că sufla vreo vorbă vreuna dintre prințese. Așa că regele făgăduise mare avere aceluia care ar fi izbutit să dezlege taina, dar și pierderea capului celui care ar fi dat greș. O mulțime de prinți și cavaleri curajoși, veniți din toate zărilor, se perindaseră pe la castel, nădăjduind să poată dezlega misterul. Niciunul însă nu se dovedise mai dibaci decât ceilalți și, rând pe rând, își pierduseră cu toții capetele. Curând, nici că mai îndrăzni cineva să se mai arate dinaintea regelui.

Flăcăul cel sărman se hotărî să meargă până la castel, să-și încerce și el norocul. Și, chiar în aceeași seară, se puse de strajă în fața ușii de la odaia prințeselor. Apoi, pe la miezul nopții, se prefăcu toropit de somn, sforăind, chipurile, de mama focului. După ce se asigurară că străjerul doarme tun, prințesele își îmbrăcară degrabă veșmintele cele strălucitoare și își încălțară conducerii cei noi. Flăcăul le auzi însă pregătindu-se, așa că se înfășură în pelerina lui fermecată și

așa, nevăzut, se strecură în odaia lor.

Apoi, urmărindu-le pe domnițe printr-un tunel numai de ele știut, ajunse într-o minunată grădină. Copaci cu frunze de argint și de aur străluceau în lumina lunii și flori de diamant aruncau scânteii împrejurul lor. Flăcăul rupse niște frunze și culese câteva flori, după care văzu cum domnițele dăntuiau toată noaptea, până își rupseră conducerii. Iar când se pregătiră de plecare, flăcăul le-o luă înainte, ajungând primul la castel. Trântindu-se în fața ușii de la odaia prințeselor, se apucă să sforăie ca și cum ar fi dormit adânc. A doua zi, flăcăul merse și-i duse regelui frunzele de aur și de argint și florile de diamant, culese în noaptea trecută, povestindu-i despre locul în care prințesele dăntuiau în fiecare noapte.

Drept răsplată că dezlegase misterul conducerilor rupte, flăcăul o primi de soție pe cea mai mică și mai frumoasă dintre domnițe. Și amândoi au trăit fericiți, până la adânci bătrâneți!

DEGETICA

A fost odată o femeie tare sărmană, care suferea din pricină că nu avea și ea un copil. Într-o zi, o zână bătrână și bună la suflet se milostivi de ea și-i dăruie o sămânță, spunându-i:

– Pune-o la încolțit într-un ghiveci, iar din ea o să creas-

că o floare magică, între petalele căreia vei găsi copilășul mult dorit! Femeia merse cu sămânța aceea acasă, o puse în pământul dintr-un ghiveci, așa cum o învățase zâna, apoi o udă și o îngrijea cu drag. Curând, din pământ răsări o floare deosebită, iar în bobocul ei se afla o fetiță! Femeia nu mai putea de fericire! Și, de vreme ce copila nu era mai mare decât un deget, îi spuse Degețica.

Noapte de noapte, fetița dormea lângă geam, în pătuțul ei încropit dintr-o scoică.

Dar, într-una din nopți, o pocitanie de broască intră pe geam și dădu peste fetița adormită. O fură cu tot cu pătuț și o duse la sălașul ei, aflat pe malul lacului din apropiere.

– Ce soție pe cinste ai să-i fii feciorului meu! îi spuse broasca.

